כופת שאור שיחדה לישיבה בטלה. אע"פ שרשוי לאכילה כיון שאין מקיימין אותו לאכילה בטלה כמו לענין טומאה דאמרינן בהעור והרוטב (חולין דף קכט.) דבטלה אע"פ שרשוי לאכילה כדאמרינן התם בית שסיככו בזרעים טהרו וטומאתו לאו דאוריתא דאי דאורייתא א"כ מצינו אוכלים דמטמאי טומאה חמורה ומשני כשאימא מעשה עץ שימא משמע דמיירי ברשוי לאכילה ונראה לר"י דכי היכי דפליגי לענין טומאה בפרק במה בהמה (שבת דף נב:) דרבנן סברי דכל הכלים עולין מטומאתם בשינוי מעשה ורבי יהודה סבר דלא אמרינן שינוי מעשה לתקן אלא לקלקל הכי נמי פליגי גבי [1] חמץ [2]: לגבל

אינו חוצץ ואינו עובר במקום שאין עשוי לחזק חוצץ ועובר במה דברים אמורים בפחות מכזית אבל בכזית אפילו במקום העשוי לחזק חוצץ ועובר קשיין אהדדי אמר רב הונא סמי קילתא מקמי חמירתא [3] רב יוסף אמר תנאי שקלת מעלמא תנאי היא דתניא הפת שעיפשה חייב לבער מפני שראוי לשוחקה ולחמע בה כמה עיסות אחרות רבי שמעון בן אלעזר אומר במה דברים אמורים במקויימת לאכילה אבל [4] כופת שאור שייחדה לישיבה בטלה מדאמר ר' שמעון בן אלעזר בטלה מכלל דתנא קמא סבר לא בטלה אלמא קסבר כל כזית אע"ג דמבטל לא בטיל אמר ליה אביי תרצת בכזית פחות מכזית מי תרצת אלא הא והא ר' שמעון בן אלעזר היא ולא קשיא הא במקום לישה הא שלא במקום לישה אמר רב אשי לא תימא שלא במקום לישה אגבה דאגנא אלא אשיפתא דאגנא פשיטא מהו דתימא זמנא דאטיף ומטי להתם קא משמע לן א"ר נחמן אמר רב הלכה כר' שמעון בן אלעזר איני והאמר רב יצחק בר אשי אמר רב [1] אם טח פניה בטיט בטלה טח אין לא טח לא מאן דמתני הא לא מתני הא איכא דאמרי אמר רב נחמן אמר רב אין הלכה כר' שמעון בן אלעזר דאמר רב יצחק בר אשי אמר רב אם טח פניה בטיט בטלה וכו' אמר רב נחמן אמר שמואל [2] בשני חצאי זיתים וחוט של בצק ביניהן רואין כל שאילו ינטל החוט וניטלין עמו חייב לבער ואם לאו אינו חייב לבער אמר עולא [3] לא אמרן אלא בעריבה אבל בבית חייב לבער מאי טעמא דזימנין דכניש להו ונפלי גבי הדדי אמר עולא [4] בעו במערבא בית ועלייה מהו בית ואכסדרא מהו שני בתים זה לפנים מזה מהו תיקו [5] ת"ר [6] הפת שעיפשה ונפסלה מלאכול לאדם והכלב יכול לאוכלה מטמאה טומאת אוכלין בכביצה ונשרפת עם הטמאה בפסח משום ר' נתן אמרו אינה מטמאה כמאן אזלא הא דתנן [7] כלל אמרו בטהרות כל המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול לכלב כמאן דלא כר' נתן תנו רבנן [8] עריבת העבדנין שנתן לתוכה קמח תוך שלשה ימים חייב לבער קודם שלשה ימים אינו חייב לבער אמר ר' נתן במה דברים אמורים שלא נתן לתוכה עורות אבל נתן לתוכה עורות אפילו תוך שלשה אין חייב לבער אמר רבא [9] הלכה כר' נתן אפילו יום אחד ואפילו שעה אחת: וכן [10] לענין טומאה אם מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה: מי דמי התם בשיעורא תליא מילתא הכא בקפידא תליא מילתא אמר רב יהודה אימא ולענין הטומאה אינו כן א"ל אביי הא וכן לענין טומאה קתני אלא אמר אביי הכי קאמר וכן לענין

דכיון דמהני פורתא לחזק עיסה כשמשפשפין ולשין שם בטיל ובשלא במקום לישה כגון שפה עליונה לא חיירי הא מילי ומודה הוא בה דאפילו פחות מכזית לא בטיל ביה. ותנא בתרא הכי קאמר מקום העשוי לחזק עיסה כגון דפנות אינו חוצץ בפחות מכזית והכי נמי אמרן בקמייתא מקום שאין עשוי לחזק כגון שפה העליונה חוצץ ואף על גב דליכא כזית והכי נמי אמרן בקמייתא וכזית אפילו בדפנות חוצץ והכי נמי תניא בקמייתא: **לא תימא שלא במקום לישה.** דאמרן ביה דאפילו בזיר מכזית חוצץ היינו גבה דאגנא מבחוץ אבל שיפתא דאגנא קרי מקום לישה ובטיל ביה פחות מכזית: **אלא שיפתא דאגנא.** נמי קרי שלא מקום לישה ולא בטיל ביה בזיר מכזית: כללא דתרווייהו תנאי שפה עליונה אפילו פחות מכזית עובר שוליים אפילו כזית אינו עובר דפנות כזית עובר פחות מכזית אינו עובר: **זימנין דאטיף.** פעמים שהיא נפה על שפה עליונה והוי מקום לישה: **כרבי שמעון בן אלעזר.** דכיון דבטלה בטלה ואפילו טובא: **טח פניה.** של כופת שאור לתקנה לישיבה: **מאן דמתני הא.** משמיה דרב לא מתני הא ואמורא מינהו ואליבא דרב: **שני חצאי זיתים.** בסידקי העריבה: **חייב לבער.** דחוט מלרפן והוי כזית במקום אחד ובדפנות קאי: **לא אמרן.** דאם אין ניטלין עמו אינו חייב לבער בעריבה דקביעי בה: **אבל בבית.** אפילו שני חצאי זיתים שאין חוט מלרפן חייב לבער: **זימנין דכניש להו.** מכבד הבית ונפלי אהדדי: **בית ועלייה.** חצי זית בבית וחצי זית בעלייה מי חיישינן לכנושי דילמא כניש להו ומחברן או לא. אם תמצא לומר בית ועלייה לא חיישינן דהא לא מקרי דאי נפיל נהוי מכוון כנגד התחתון בית ואכסדרה מהו. ואם תמצא לומר בית ואכסדרה שדרך האכסדרה נכנסים ויוצאין לבית תמיד ואין מחילות שלימות חוללות ביניהם שיש חלונות ופתחים לאכסדרה הרבה מכל לד והוי כאחד ביתא וחיישינן דכניש כיבודי בית ואכסדרה: **שני בתים זה לפנים מזה.** ונכנסין לפנימי דרך החיצון אבל אין תשמישן שוה תדיר מזה לזה כבית ואכסדרה מהו מי חיישינן דכניש כיבודי בית זה בזה או לא: **ונפסלה מלאכול לאדם.** ונתקלקלה בעיפושה ממאכל אדם: **מטמאה טומאת אוכלין.** דכל זמן שהיא ראויה לכלב לא פקע תורת אוכל מינה: **ונשרפת עם הטמאה בפסח.** אם תרומה טהורה היא דכיון דלא חזיא לאדם מותר לטמאה בידים ואפילו לרבי יוסי דאמר בפרק קמא (דף יד.) זו לעצמה וזו לעצמה: **המיוחד לאוכל אדם.** וחל עליו שם אוכל טמא לעולם ואפילו נתקלקל מאכילת אדם עד שיפסל מאכילת כלב: **העבדנין.** שנותנין בה עורות לעבד ונותנין שם קמח: **תוך שלשה ימים.** לפסח נתן קמח לתוכה עדיין שם חמץ עליה וכשבא הפסח חייב לבער ואפילו היו בה עורות: **קודם שלשה ימים.** כבר נתקלקלה ע"י ריח הכלי ואף על פי שלא נתן לתוכה עורות: **רבי נתן אומר.** לא נתן לתוכה עורות מודינא לך דתוך שלשה ימים חייב לבער ואחר שלשה ימים לא שנתקלקלה מריח הכלי אבל נתן לתוכה עורות בקמח ביטלה מתורת חמץ: **אם מקפיד עליו.** שעתיד ליטלו חוצץ ואין טבילה עולה לה: **בקיומו.** שיתקיים בסדקיו לסתום: **מי דמי.** דקתני וכן התם גבי פסח בשיעורא בכזית ופחות מכזית תליא מילתא והכא תליא מילתא בקפידא לא שנא פורתא ולא שנא טובא:

לענין

עין משפט נר מצוה

יח א מיי' שם הל' טו טוש"ע שם סעיף יא:
יט ב ג ד מיי' שם הל' טז טוש"ע שם סעיף ח:
כ ה שם ס"ב וסעיף ט:
כא ו מיי' פ"ב מהל' טומאת אוכלין הלכה יח:
כב ז ח מיי' פ"ד מהל' ממן הל' ט סמג עשין לט טוש"ע א"ח סי' תמב סעיף א:
כג ט מיי' פ"א מהל' מקוואות הלכה יג סמג עשין רמח:

רבינו חננאל

קשיין אהדדי. אמר רב הונא סמי קמייתא דקילתא היא מקמי בתריתא דהיא חמירתא. ורב יוסף אמר תנאי היא, דתניא פת שעפשה חייב לבער מפני שיכול לשוחקה ולחמץ בה כמה עיסות אחרות. ר' שמעון בן אלעזר אומר במה דברים אמורים במקויימת לאכילה, אבל כופת שאור וייחדה לישיבה בטלה, מכלל דת"ק סבר כל זית אע"ג דמבטל ליה לא בטל. ת"ק כדתניא כלישנא בתרא ר' שמעון כדתניא כלישנא קמא. אמר ליה אביי לרב יוסף שנית כזית, פחות מכזית מאי, אלא הא והא ר' שמעון, הא דתניא כזית במקום העשוי לחזק חוצץ ועובר, במקום לישה, אבל פחות מכזית לא. והדתניא כזית במקום העשוי לחזק אינו חוצץ וראינו עובר, שלא במקום לישה. וכל שכן פחות מכזית שאפילו במקום שאין עשוי לחזק אינו עובר. אמר רב אשי לא תימא שלא במקום לישה אחורי אגנא, כגון ספל שלשים בה. אלא על שפת אגנא הוא שלא במקום לישה. ומדחזינן רב אשי דפשיט שינויא דאביי, ש"מ דהילכתא כותיה. אמרי משמיה דרב הלכה כר' שמעון בכופת שאור, והוא דטח פניה בטיט. שני חצאי זיתים חמץ וחוט של בצק ביניהן, רואין כל שאלו ינטל החוט ניטלין עמו, כלומר חוט זה עב וחזק הוא חייב לבער. מוקמינן לה במקום העשוי לחזק, אפילו במקום לישה דפחות מכזית אינו עובר, אבל כזית עובר, ואם החוט מצרפן, נמצא כזית במקום אחד וחייב. אמר עולא לא אמרו אם ניטלין עם החוט אלא בעריבה, אבל בבית אפילו אין ביניהם חוט חייב לבער, מאי טעמא זמנין דכניש ונפלי אהדדי והוו להו כזית מקום אחד. איבעיא להו בית ועליה, בית ואכסדרה, שני בתים זה לפנים מזה מהו, ועלו בתיקו וכל תיקו דאיסורא לחומרא. ת"ר פת שעיפשה ונפסלה מלאכל אדם והכלב יכול לאכלה מטמאה טמאת אוכלין בכביצה, ונשרפת עם הטמאה בפסח. משום רבי נתן אמרו אין מטמאה. וקיימא לן כת"ק,

---

מסורת הש"ס

1) [שבת נג: עירובין לז: ביצה יט. סנהדרין סא.], ג) [חולין קכט.], ג) [תוספתא רפ"ב], ד) [עיין טו:, ה) טהרות פ"ח [מ"ו] [כריתות כא.], ו) [תוספתא פ"ג ה"ב], ז) [מכלן שיך לע"ל], ח) [ע"כ שיך לסם], ט) [וע"ע תוספות סנהדרין מח. ד"ה נתנו],

---

לעזי רש"י

מטו"ן. גוש.

מוסף רש"י

תנאי שקלת מעלמא. איכא תנאים כולם שאין אתה מוצא תנאים שנחלקו בכך דתוקי הגך תרתי מתניתא חדא כמר וחדא כמר (שבת נג:). **כופת שאור.** מוטיי"ל בלע"ז, **שייחדה לישיבה בטלה.** ממונת חמץ ואינו עובר עליו בפסח משום שאור לא ימצא בבתיכם (חולין קכט.).

מוסף תוספות

א. דלרבנן כופת שאור בטל בתורת חמץ בשינוי מעשה בלא קלקול ורק יהודה סבר דבעינן קלקול. תוס' שאנן.

רבינו חננאל (המשך)

דתנן כוותיה, כלל אמרו בטהרות, כל המיוחד לאכל אדם טמא עד שיפסל מלאכל הכלב. ת"ר **עריבת העבדנין** שנתן לתוכה קמח בשנים עשר או בשלשה עשר לניסן חייב לבער. באחד עשר אין חייב לבער. וכ"ש מקדם. בד"א שלא נתן לתוכו עורות, אבל נתן לתוכו עורות אפילו שעה אחת אינו חייב לבער. וכן הלכה. **תוספתא.** הקילור והאספלנית והרטיה שנתן לתוכן קמח אין צריך לבער. מלוגמא שנסרחה אין צריך לבער. וכן **לענין הטומאה,** אם בצק זה שבעריבה מקפיד עליו וחפץ לקלפו חוצץ ולא עלתה לו טבילה, ואם רוצה בקיומו כדי להיות הסדק סתום הרי הוא כעריבה ואינו חוצץ. ואקשינן וכן לענין הטומאה מכלל שדין זה כדין זה, והא בפסח בשיעור כזית חייב, ובטומאה בקפידא תליא מילתא, ואינו דומה זה לזה.

לענין צירוף טומאה בפסח ובשאר ימות השנה איכא פלוגתא היכי דמי כגון (א)דאיכא פחות מכביצה אוכלין ונגעו בהאי בצק בפסח דאיסורו חשוב מצטרף בשאר ימות השנה דבקפידא תליא מילתא אם מקפיד עליו מצטרף אם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה מתקיף לה רבא מי קתני מצטרף והא חוצץ קתני אלא אמר רבא וכן להעלות טהרה לעריבה היכי דמי כגון דאיטמי הך עריבה ובעי לאטבולי בפסח דאיסורו חשוב חוצץ ולא סלקא לה טבילה בשאר ימות השנה בקפידא תליא מילתא אי מקפיד עליו חוצץ ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה מתקיף לה רב פפא מי קתני וכן לענין טהרה הא לענין טומאה קתני אלא אמר רב פפא וכן לענין להוריד טומאה לעריבה היכי דמי [א]כגון דנגע שרץ בהאי בצק בפסח דאיסורו חשוב חוצץ ולא נחתה לה טומאה בשאר ימות השנה דבקפידא תליא אם מקפיד עליו חוצץ אם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה: **מתני'** [ב]בצק החרש אם יש כיוצא בו שהחמיץ הרי זה אסור: **גמ'** אם אין שם כיוצא בו מהו א"ר אבהו אמר ר' שמעון בן לקיש כדי שילך אדם ממגדל נוניא לטבריא מיל (ג)ונימא מיל (ה)הא קמ"ל דשיעורא דמיל כממגדל נוניא ועד טבריא (ג)א"ר אבהו אמר רבי שמעון בן לקיש [ג]לגבל ולתפלה ולנטילת ידים ארבעה מילין אמר רב נחמן בר יצחק אייבו אמרה וארבעה אמר בה וחדא מינייהו עבוד דתנן (ז)[ד]וכולן שעיבדן או שהילך בהן כדי עבודה טהורין חוץ מעור האדם וכמה כדי עבודה א"ר (אינייא)(ה) א"ר ינאי כדי הילוך ארבעה מילין א"ר יוסי ברבי חנינא (ו)[ה]לא שנו אלא לפניו אבל לאחריו אפילו מיל אינו חוזר אמר רב אחא ומינה מיל הוא דאינו חוזר הא פחות ממיל חוזר: **מתני'** כיצד מפרישין חלה בטומאה ביו"ט ר"א אומר לא תקרא לה שם עד שתאפה בן בתירא אומר תטיל בצונן א"ר יהושע
לא

רש"י

לענין צירוף טומאה. כדמפרש ואזיל דבפסח תליא מילתא בשיעוריה: **ובשאר ימות השנה איכא פלוגתא.** חילוק בין מקפיד לשאינו מקפיד והיינו דתנא סיפא אם מקפיד עליו: **דאיכא פחות מכביצה אוכלין דנגעו בהאי בצק.** הדבוק בעריבה ונגעה בהן טומאה ואיטמי והדר נגעו בהן אוכלים טהורים: **בפסח.** דאיסור חמץ מחשבו ועושהו חשוב הואיל וכזית הוזכר להיחשב לענין איסור חמץ דלא בטיל לגבי עריבה כדתניא רישא השתא לענין טומאה נמי לא בטיל לגבי עריבה ומצטרף להשלים לכביצה ואע"ג דאין מקפיד עליו ומטמא את אחרים: **בשאר ימות השנה.** דליכא למימר איסורו חישובו בקפידא תליא מילתא אם מקפיד עליו מצטרף דחשיב אוכלא הואיל וסופו ליטלו: **וכן להעלות לה טהרה לעריבה.** תליא נמי בשיעורא ולא שיעורא בפסח ואם מקפיד עליו קאי אשאר ימות השנה כגון דאיטמי וקא מטביל לה וקאמר דבפסח הואיל ובכזית עובר עליה ובדפנות איסורו חישובו דעל כרחו צריך ליטלו וחייץ דלא הוי כעריבה ואפי' אינו מקפיד עליו (א): **אבל בשאר ימות השנה.** בין מרובה בין מועט בקפידא תליא מילתא: **וכן להוריד טומאה לעריבה.** על ידי בצק זה תליא נמי בימות הפסח בשיעורא ולאו שיעורא ואם מקפיד עליו אשאר ימות השנה קאי: ה"ג **והיכי דמי כגון דנגע שרץ בהאי בצק: בפסח.** דכזית איסורו חישובו חייץ ולא הוי כעריבה ולא נחתא לה שום טומאה לעריבה ואפילו אין מקפיד עליו ובפחות מכזית כי אינו מקפיד עליו לא (ב): **ובשאר ימות השנה.** אם מקפיד עליו אפילו בפחות מכזית חוצץ: **ואם רוצה הוא בקיומו הרי הוא כעריבה.** והוי כאלו נגע שרץ בעריבה ממש: **מתני' בצק החרש.** שאין ניכר אם החמיץ אם לאו שמשונה הוא כחרש הזה שיש לו אזנים ואינו ניכר אם שומע אם לאו דאין אדם עומד על בירורו ועל דעתו. לישנא אחרינא בצק החרש קשה כחרש ואינו ניכר שהחמיץ ר"ל הכסיפו פניו ואין סידוק לסימן החימוץ(ז): **אם יש כיוצא בו שהחמיץ.** אם יש עיסה אחרת שנילושה בשעתה וכבר החמיצה: **גמ' ממגדל נוניא לטבריא.** דהיינו מיל: **לגבל ולתפלה כו'.** משום דרבי אבהו אמר ריש לקיש נקט לה: **לגבל.** המגבל עיסת אחרים בשכר וכלי בעל הבית טמאים עד ארבע מילין הטריחוהו חכמים לילך למקוה לטבול כליו. וכן לתפלה אם מהלך אדם בדרך ובא עת ללון ולהתפלל אם יש בית הכנסת לפניו ברחוק ארבע מילין הולך ומתפלל שם ולן שם. וכן לנטילת ידים לאכילה אם עתיד למצוא מים לפניו בד' מילין הולך לשם ונוטל את ידיו: **ר' אייבו אמרה.** להא מילתא משמיה דריש לקיש ולא ר' אבהו אמרה: **וארבעה מילי אמר בה.** לשיעור ארבע מילין היינו תלת וחדא מוסיף (ג): **ומאי היא עבוד.** שיעור עבוד של עור רך המטמא כבשר כגון הנך דחשיב בהעור והרוטב(ח) ארבע מילין הוא לבטלו מתורת בשר מחמת עיבודו: **כולן.** כל אלו שמנו חכמים בהעור והרוטב שעורותיהן מטמאין כבשרן מפני שהוא רך ודרכו לאכול(ט): **שהילך בהן.** דרך עורות לשוטחן לפני דריסת רגלי אדם וזהו תחילת עיבודן: **אלא לפניו.** אנטילת ידים ואתפלה דמהלך בדרך קאי דאילו גבל ילך עד ד' מילין דמה יש לו להפסיד: **ומינה.** מהא דר' יוסי בר' חנינא דאמר בהדיא אפי' מיל אינו חוזר דוקא מיל קאמר הא פחות ממיל חוזר: **מתני' כיצד מפרישין חלה בטומאה.** שנטמאת העיסה ושוב אין חלה הניטלת ממנה ראויה לאכילת כהן כיצד מפרישין אותה ביום טוב של פסח הרי אין יכול לאפותה מאחר שאינה ראויה לאכילה ולשהותה לשורפה לערב אי אפשר שלא תחמיץ ולשורפה או להאכילה לכלבים אי אפשר שאין שורפין קדשים ביום טוב: **רבי אליעזר אומר לא תקרא לה שם.** חלה: **עד שתאפה.** תחלה דאכתי כל חדא וחדא חזיא ליה דמפריש מכל חדא פורתא ולאחר אפייה אם רצה יפריש חלה שלימה על כולן כדתניא בגמרא [מח:] דקסבר רבי אליעזר הסל שהוא רודה מן התנור לתוכו מצרפו לחלה:

תוספות

לגבל. פי' בערוך דבאדם [א]המהלך בדרך איירי דומיא דתפלה דאם יש גבל העושה עיסתו בטהרה ברחוק ד' מילין ימתין עד שיגיע לאותו גבל והשתא א"ש דלא שנו אלא לפניו קאי אכולהו [ב]: **ולתפלה.** נראה כפירוש הקונטרס [ג] ולא כערוך דפירש לתפלה היינו לרחוץ ידיו להתפלל דהיכי דמי אי בעידנא דצלותא הא אמרינן בברכות (דף טו.) (י) (אביי) לייט אמאן דמהדר אמיא בעידן צלותא דכתיב ארחץ בנקיון כפי [ד] ואי שלא בזמן תפלה מאי אריא ד' מילין אפי' טובא נמי: **לא תקרא לה שם עד שתאפה.** שאם היה (ד) קורא לה שם לא היה יכול לאפותה ולא לשורפה דאין שורפין קדשים ביו"ט כדיליף בבמה מדליקין (שבת כד:) והיינו נמי טעמא הא דתנן התם אין מדליקין בשמן שריפה ביו"ט ותימה בשלמא פסול קודש אין שורפין ביו"ט שאין יכול להנות ממנה בשעת שריפה אבל תרומה טמאה שיכול להנות ממנה בשעת שריפה אמאי אין שורפים כמו שמותר להדליק בשמן של חולין להנאתו כך ישרוף תרומה טמאה להנאתו וכי מפני שמצוה לשרוף מיגרע גרע ותירץ ריב"א דשמן של חולין מותר להדליק להנאתו כמו שמותר לאכול [ה] אבל תרומה טמאה דאסורה בכל ההנאות נמצא שהשבערה אינה להנאה אלא לשם מצות שריפה אלא שהתורה לא הקפידה אם יהנה ממנה בשעת שריפה לכך אין דוחה יו"ט כשאר שריפת קדשים מידי דהוי אנדרים ונדבות למ"ד אין קרבים ביו"ט (ביצה דף יט.) אע"פ שיש בהן היתר לאכילת אדם כיון דעיקרו לגבוה וכהנים משולחן גבוה קזכו אסור לשוחטן ולמ"ד קרבים קסבר עיקר שחיטה לצורך אדם אבל שריפת תרומה טמאה אינה לשם הנאה מדאסר כל שאר הנאות אלא ודאי לשם מצות ביעור הוא ור"י פי' דודאי מותר לשרוף ביו"ט תרומה לצורך אוכל נפש דלא שייך למימר משולחן גבוה קא זכו [ו] אלא דגזרינן לצורך אטו שלא לצורך דשלא לצורך אסור מן התורה דגמרינן מקדשים שאין שורפין ביו"ט(ט): **עד שתאפה.** אומר ר"י אין צרינן לקרות לה שם קודם אפייה אע"ג דפסקינן כר"א דהא אי איכא כהן קטן חזיא ליה כדאמר בפרק עד כמה (בכורות כז.) אין תרומת ח"ל [ז] אסורה אלא למי שטומאה יוצאה עליו מגופו [ח] וכן פסק בה"ג בסדר פסח בשם רב כהן צדק ריש מתיבתא ואפי' ליכא כהן קטן אי איכא כהן גדול שרי דחזיא ליה ע"י ביטול ברוב כדאמר התם רבה מבטל לה ברוב ואכיל לה בימי טומאה [ט] וא"ת ואמאי לא שרינן לאפות חלה טמאה מטעם דאמר (י) (ר"א בר' שמעון) בפ"ב דביצה (דף יז.) אף ממלאה אשה תנור פת אע"פ שאינה צריכה אלא לככר אחד מפני שהפת נאפה יפה כשהתנור מלא ואמר (מ) (רבה) התם הלכה (י) כר"א ברבי שמעון ואפילו נאמר דאסור לאפות מפני שאסור לטלטלה מכל מקום כי לא קרא לה שם אמאי צריך לטעמא דהואיל [י] ואור"י דטעמא [דאמרינן] בביצה לא שייך אלא בתנור [יא] אבל כשאופה תחת גחלים לא: **תטיל בצונן.** אור"י דר"א ורבי יהושע לא פליגי אבן בתירא שלא תועיל הטלה לצונן והיכא שאירע שקרא לה שם אור"ת תטיל בצונן:
הואיל

מסורת הש"ס

א) [עי' תוס' שבת לג. ד"ה אי לענין טומאה], ב) [מגילה ב:], ג) חולין קכב., ד) שם נדה נה., ה) [צ"ל אייבו], ו) ברכות טו. חולין קכג., ז) "ר"ל וכו' החימוץ" ליתא בס"א, ח) [חולין קכב.], ט) בס"א: ליאכל, י) [צ"ל רב חסדא], כ) [ועי' תוס' שבת כד: ד"ה לפי ותוס' ביצה כז: ד"ה ועל החלה], ל) [צ"ל שמעון בן אלעזר], מ) [צ"ל רבא], נ) צ"ל כר"ש בן אלעזר,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה וכן להעלות וד"ה אבל הד"א: (ב) ד"ה בפסח וד"ה ובשאר הד"א: (ג) ד"ה וארבע' וד"ה ומאי הד"א: (ד) תוס' ד"ה לא תקרא וכו' שאם היתה קורא לה שם לא היתה יכולה לאפותה וכו' ולכך אין דוחה:

גליון הש"ס

גמרא כגון דאיכא פחות מכביצה. עיין שבת לג ע"א תד"ה אי לענין: שם הא קמ"ל דשיעורא דמיל. עיין טורי אבן מגילה ב ע"ב ד"ה הא קמ"ל:

מוסף תוספות

א. שהאוכל חולין בטהרה. תוס' הר"ן. ב. שאם כפי' רש"י מה ענין לפניו ולאחריו והלא הגבל הוא עומד ויכול לילך ארבעת מילין לכל צד. תוס' רבינו דוד. ג. דלתפילה היינו להתפלל בעשרה והוא רוצה ללון בעיר שאין בה עשרה אם יש לפניו ד' מילין עיר סמוכה צריך לילך ללון שם. תוס' שאנץ. ד. במידי דמנקי. תוס' הרא"ש. ה. [ד]ניכר שלהנאתו הוא מדליקו שאם היה רוצה היה אוכלו. שם. ו. שאין לגבוה ממנו כלום. תוס' שאנץ. ז. דרבנן היא. רש"י שם. ח. כגון זב וזבה ונדה ובעל קרי. שם. ט. [ד]לאחר שעירבה ברוב חולין יכול לאכול זר או כהן בימי טומאה לאחר שביטלה. שם. י. נ"א. אמאי צריכה לכל הני טעמי בגמרא הואיל ואי בעי מיתשיל עלה כו'. תוס' שאנץ. יא. דכשהתנור מלא משביח את הפת יותר מכשהוא ריקם. תוס' ר"פ.

רבינו חננאל

ואמר אביי וכן לענין צירוף טומאה, וכי קתני וכן לענין טומאה בפסח, ובשאר ימות השנה איכא פלוגתא, כיצד כגון דאיכא פחות מכביצה אוכלין בהאי עריבה, ואית בה כזית בצק ונגעי בה, בפסח דאיסורא חושבו להאי בצק ולמשקליה קאי מצטרף, ואי נגעה בה טומאה איטמי. אבל בשאר ימות השנה אם מקפיד עליו ובעי למשקליה מצטרף, ואי לא לא, אלא הרי הוא כעריבה דלא מצטרף. ודחי רבא אי הכי מצטרף מיבעי ליה למתני במתני', אלא הכי קתני וכן להעלות טהרה לעריבה, כגון שזו העריבה טמאה היא והטבילה ונמצא בה בצק בסדקיה, בפסח דאיסורא חושבו וחייב לבערו, חוצץ ולא עלתה לה טבילה, בשאר ימות השנה אם רוצה בקיומו הרי בצק זה כעריבה ועלתה לו טבילה ואינו חוצץ. וגם זה נדחה. ואוקמה רב פפא הכי וכן לענין טומאה להוריד טומאה לעריבה, היכי דמי כגון דדביק בצק בהאי עריבה ונגע שרץ בבצק, בפסח דחייב לבערו לאו כגופה דעריבה דמי ולא נטמאת העריבה, בשאר ימות השנה אי מקפיד לקלפו ולא נחתה לה טומאה לעריבה, ואם רוצה בקיומו הרי הוא כעריבה, וכאלו בגופה של עריבה נגע השרץ ונטמאת העריבה. **בצק החרש**

עין משפט נר מצוה

כד א מיי' פ"כ מהל' כלים הלכה ט:
כה ב מיי' פ"ה מהל' חמץ הלכה יג סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סי' תנט סעיף ב:
כו ג מיי' פ"ח מהל' ביכורים הל' יא:
כז ד מיי' פ"א מהל' שאר אבות הטומאה ה"ט:
כח ה מיי' פ"ד מהל' תפלה הלכה ב סמג עשין יט טוש"ע או"ח סי' צב סעיף ד וסימן קסג סעיף א:
כט ו מיי' פ"ג מהלכות י"ט הלכה ט סמג לאוין עה עט טוש"ע או"ח סי' תנז סעיף ב וסי' תקו סעיף ד:

מוסף רש"י

לגבל. הלש עיסתו בטהרה והוא שכיר לבעל הבית וצריך למים להטביל כליו, יטריח עצמו ארבעה מילין עד שיגיע למקוה ויטביל ויותר מכאן אין עליו לטרוח מן הסתם אלא אם כן נותן לו בעל הבית שכר הליכה (חולין קכב:). **ולתפלה.** המהלך בדרך וגמר בלבו ורוצה ללון מבעוד יום, אם יש בית הכנסת לפניו עד ארבעה מילין יטריח וילך שם כדי להתפלל (שם). **ולנטילת ידים.** לאכילה ואין לו מים ויש מים לפניו לסוף ארבעה מילין, ימתין עד שיגיע למים (שם). **אייבו אמרה.** להא שמעתא משמיה דריש לקיש, והשומע טעה בין אייבו לאבהו (שם קכג.). **וארבעה אמר בה.** וארבעה דברים היה אומר בה בשיעור ד' מילין (שם). **וחדא מנייהו עבוד.** האי כדי עבודה דמתניתין (שם). **וכולן.** העורות שמנו חכמים להיות מטמאין כבשר, **שעיבדן או שהילך בהן כדי עבודה.** כדרך שרגילין לתת עור לפני דורסן, טהורין. שבטלן מתורת בשר (נדה נה.).

רבינו חננאל (המשך)

אם כיוצא בו שהחמיץ. כלומר אם יש מי שלש בבת אחת עמו והחמיץ אותו הבצק, גם זה אסור שחמץ הוא, ואע"פ שהוא חרש ואין אדם יכול להרגיש בו. אין שם כיוצא בו, אם שהה משעה שגמר הלישה כשעור הליכת מיל אסור שודאי החמיץ. אמר ר' אבהו אמר ריש לקיש לגבל, כגון שיש לפניו גבל המגבל בטהרה. ולתפלה כגון שצריך להתפלל ויש לפניו מים ליטול ידיו ולנטילת ידים רוצה לאכל ואין לו מים ליטול ידיו ארבעת מילין. פירוש אם יש גבל העושה עיסתו בטהרה, או אם יש מים ברחוק ארבעת מילין לפניו, ימתין עד שיגיע לגבל ההוא שעושה בטהרה ויעשה לו עיסתו בטהרה. וכן לא יתפלל ולא יאכל עד שיגיע למים ויטול ידיו. והני מילי דבעינן ד' מילין לפניו, אבל לאחריו אפילו מיל אחד אין מטריחין אותו לחזור, אלא עושה עיסתו כמו שמזדמן לו, ומקנח ידיו בעפר ומתפלל. גם אוכל בבלאי חמתות בלא נטילה. וכן עבודת העור בהלוך ארבעת מילין נקרא עבודה ונטהר. ומפורש בפרק העור והרוטב.

מתני' כיצד מפרישין חלה בטומאה ביום טוב ר' אליעזר אומר כו'. פירוש יש חייבין להפריש חלה וליתנה לכהן. ובשאר ימות השנה מפרישה ונותנה לכהן עיסה זו אפויה וכן ביום טוב, אבל הטמאה ביום טוב אסור לאפות אותה שאינה ראויה לאכילה, ולשריפה נמי אסורה לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב, וכבר פירשתי חלת חוצה לארץ בפרשת שלח לך לפיכך לא הארכנו.

ל א מיי' פ"א מהלכות י"ט הלכה טו סמג לאוין עה טוש"ע או"ח סי' תקו סעיף א:
לא ב מיי' פ"ו מהלכות י"ט הלכה א:
לב ג מיי' פ"ב שם הלכה יב סמג שם טוש"ע או"ח סי' תנז סעיף ו:

לא זה הוא חמץ שמוזהרין עליו בבל יראה ובבל ימצא אלא מפרישתה ומניחתה עד הערב ואם החמיצה החמיצה: **גמ'** [א]לימא בטובת הנאה קמיפלגי דר' אליעזר סבר טובת הנאה ממון ור' יהושע סבר טובת הנאה אינה ממון לא דכולי עלמא סברי טובת הנאה אינה ממון והכא בהואיל קמיפלגי [א] דר' אליעזר סבר אמרינן הואיל ואי בעי איתשיל עלה ממוניה הוא ור' יהושע סבר לא אמרינן הואיל [ב]איתמר האופה מיום טוב לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר [א]אינו לוקה רב חסדא אמר לוקה לא אמרינן הואיל ומיקלעי ליה אורחים חזי ליה רבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל אמר ליה רבה לרב חסדא לדידך דאמרת לא אמרינן הואיל היאך אופין מיום טוב לשבת א"ל משום עירובי תבשילין ומשום עירובי תבשילין שרינן איסורא דאורייתא אמר ליה [ב]מדאורייתא צורכי שבת נעשין בי"ט ורבנן הוא דגזרו ביה גזירה שמא יאמרו אופין מי"ט אף לחול וכיון דאצרכוה רבנן עירובי תבשילין אית ליה היכירא איתיביה [ג][ג]בהמה המסוכנת לא ישחוט אלא כדי שיכול לאכול הימנה כזית צלי מבעוד יום יכול לאכול אע"ג דלא בעי למיכל בשלמא לדידי דאמרי הואיל ואי בעי למיכל מצי אכיל משום הכי ישחוט אלא לדידך דאמרת לא אמרינן הואיל אמאי ישחוט אמר ליה משום הפסד ממונו ומשום הפסד ממונו שרינן איסורא דאורייתא אמר ליה אין משום הפסד ממונו גמר בלבו לאכול כזית ואי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה איתיביה לחם הפנים
נאכל

לא זהו חמץ שמוזהרין עליו. כדמפרש בגמ' [מח.] דלאו דידיה הוא לאחר שקרא עליה שם וקרא כתיב שלך אי אתה רואה [ה:] וזה אינו שלך ולא של חבירך דאכתי לא מטא ליד כהן: **גמ' טובת הנאה.** דבר מועט דתניא (בכורות דף כז.) רשאי ישראל לומר לחבירו הילך סלע ותן כל תרומותיך לבן בתי כהן והיינו טובת הנאה שיש לו לישראל בחלה זו שרשאי לתתה לכל כהן שירצה וליטול דבר מועט מאוהבו של כהן בשביל שיתנה לו. ר' אליעזר סבר טובת הנאה ממון והויא הך חלה כדידיה ועבר עלה אי מחמילה גביה הלכך אפי לה ברישא ור' יהושע סבר טובת הנאה אינה ממון ולאו דידיה הוא ואינו מוזהר עליה ומשום פקדון נמי ליכא דאכתי לא מטא לידא דכהן: **לא דכולי עלמא טובת הנאה אינה ממון ובהואיל קא מיפלגי ר' אליעזר סבר.** עבר עליה משום הואיל ואי בעי מיתשיל עלה והדרה לטיבלא ודידיה היא דעל כל נדר והקדש ותרומה הקדוש באמירת פה יכול לישאל לחכם ולעקור דבורו הלכך ממוניה הוא ועבר עליה. ומלאכת אפייתה נמי בי"ט כי לא קרא עליה שם ואע"ג דאיכא חדא דלא חזיא משתריא דכל (א) חדא וחדא איכא למימר הא לאו חלה היא ואי נמי קרא עליה שם מצי למיפא לה הואיל ואי בעי מיתשיל עלה מיהו כיון דאית לר"א הסל מצרפן לחלה [מח:] הכי שפיר טפי שתאפה תחלה משום רווחא דמילתא וכל כמה דאפשר למיעבד שפיר בלא שום הואיל ניחא למיעבד: **לא אמרינן הואיל.** הלכך על חימוצה אינו עובר אבל על אפייתה עובר דאיכא חדא דלא חזיא ליה: **האופה מי"ט לחול.** לאחר שאכל וגמר סעודתו דפשיטא לן דלא חזיא ליה מידי האידנא עד אורתא שהוא חול: **לוקה.** משום לא תעשה כל מלאכה: **הואיל ואי מיקלעי ליה אורחין.** שיהו צריכין לפת זה היום: **היאך אופין מי"ט לשבת.** אי לאו דאמרי' הואיל אי מיקלעי ליה אורחין חזי ליה כוליה ליום טוב: **מדאורייתא צורכי שבת נעשין ביו"ט.** דכתיב (שמות יב) אך אשר יאכל לכל נפש ושבת ויו"ט חדא קדושה היא דתרוייהו שבת איקרו וכי היכי דמותר לבשל לגו ביום מותר לבשל למחר: **ורבנן הוא דגזור.** כי לא אותיב עירוב תבשילין כדי שלא יאמרו אופין אף לחול: **בהמה מסוכנת.** ורוצה לשוחטה ביום טוב שלא תמות ויפסידנה: [ד] **כזית צלי.** זהו קל בבישולים: **כדי שיכול לאכול.** שיהא שהות ביום כדי להפשיט ולחתוך כזית ולצלות ולאכול ואי איכא שהות כי האי שרי ואע"ג דלא אכיל מינה: **אמאי שחיט.** הא לא צריך למיכל שכבר אכל: **משום הפסד ממונו.** (ב) ויודע הוא שאינו מותר בלא אכילה גמר בלבו לאנס את עצמו ולעבור על דעתו ולאכול כזית והוה ליה כצריך לזית בי"ט ומשום ההוא זית בעיא למישחטיה לכולה דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה אבל הכא דליכא למימר גמר בלבו לאנס עצמו משום הואיל לא שרינן איסורא דאורייתא כיון דלא צריך למידי: **לחם הפנים.** כל שבת ושבת:
נאכל

הואיל ואי בעי מיתשיל עליה. הקשה בקונטרס א"כ יקרא לה שם ואח"כ תאפה מטעם הואיל ואי בעי מיתשיל עלה (ג) ואור"י כיון שיכול לעשות בלא הואיל אין לנו לעשות ע"י הואיל וא"ת א"כ אמאי שרי ר' אליעזר לאפות משום הואיל דכל חדא וחדא חזיא ליה כדלקמן בלא הואיל יכול לעשות ע"י הטלה לצונן ואור"י דהכי עדיף טפי מהטלה לצונן דאיכא למיחש שלא תזהר יפה ויבא לידי חימוץ ועוד י"ל [א] הואיל ואי בעי מיתשיל עלה לא שכיח [ב] לא אמר להתיר כדמוכח לקמן גבי לחם הפנים ושתי הלחם דאין אפייתן דוחה יו"ט אע"ג דאיכא למימר הואיל ואי בעי פריק ליה שאין התנור מקדשם שאם היה מקדשם א"כ יפסלו בלינה כיון דאופין אותן קודם יו"ט וכן מוכח במנחות (דף עב:) דמ"ד אין אפייתן דוחה י"ט קסבר דאין התנור מקדשן [ג] ורשב"א פירש כי נ"ל שדעת רש"י כיון שהסל מצרפן וסופו ליטול אחת על כולן נמצא שטרח בדבר שאין ראוי לאכילה אלא מטעם הואיל שרי דאי בעי לא מפריש חדא לחלה אלא בלע פורתא מכל חדא וחדא וכל חדא וחדא חזיא ליה וכיון דכי נמי לא תקרא לה שם עד שתאפה לא שרי אלא על ידי הואיל ואם יקרא לה שם קודם שתאפה הוו תרי הואיל ותרי הואיל לא אמרינן [ד] וקשה לרשב"א לפירושו כיון דאם יבלע מכל חדא וחדא יהא מותר בלא הואיל היאך שרו רבנן למיעבד ע"י הואיל כיון דאפשר בלא הואיל ותירץ שלא הטריחו חכמים לבלוע מכל אחת ואחת ור"י מקשה דהא כי נמי בלע מכל חדא וחדא אסור לאפות כדמוכח בפ"ב דבילה (דף כא.) דאמר עיסה של נכרי ושל ישראל אסור לאפות בי"ט כיון דאפשר למיפלגה בלישה [ה] ונראה לרשב"א לחלק דדוקא בעיסת נכרי אסרו מדרבנן אבל גבי חלה לא אסרו משום תיקון חלה ואין נראה לריב"א מה שמשמע מתוך פ"ה דאע"פ שהיה בהן כדי חיוב חלה מתחלה בעינן צירוף סל להפריש אחת על כולן וכן משמע בפסק שלו לקמן דלא בעינן צירוף סל לר' אליעזר אלא כשלא היה בתחלה שיעור חלה דאהכי מייתי לה לקמן [ו] בשמעתין גבי הני נשי דאפיין קפיזי לפסחא והכי תניא בהדיא במס' חלה (פ"ב משנה ד) דתנן העושה עיסתו קבין קבין (ד) פטור מן החלה עד שישוכו ר' אליעזר אומר אף הרודה ונותן לסל וכו' משמע בהדיא דמיירי היכא דלא היה שיעור חלה אבל היכא דיש שיעור חלה לא בעינן צירוף סל להפריש מזה על זה אלא הקפה בעלמא כדי לתרום מן המוקף כמו בתרומה ומעשר דלא בעינן צירוף סל להפריש מזה על זה אלא הקפה מיהו נראה לר"י דעם נתינה לסל בעינן נמי נגיעה בהדי הדדי משום נטילת חלה מן המוקף וכדאמר ר' אליעזר גופיה בפ' כשם (סוטה ל.) שתי עיסות אחת טהורה ואחת טמאה נותן פחות מכביצה באמצע כדי ליטול מן המוקף מדלא שרי על ידי צירוף סל משמע דבעי נמי נגיעה:

הואיל אי בעי מיתשיל עלה. תימה לרשב"א אמאי אמר בפרק כל שעה (לעיל דף לח.) דמצת מעשר שני אין יוצא בה בפסח לר"מ דסבר מעשר שני ממון גבוה הוא ולא חשיב מצתכם הא הואיל אי בעי מיתשיל עלה מחשבינן [ליה] כשלו ועוד דאמר לעיל (דף ה:) אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה והא של גבוה נמי חשיב כשלו הואיל אי בעי מיתשיל עליה ותי' ר"י דשאני הנהו דכתיב בהו [ו] לה' [ב] אע"ג דאי בעי מיתשיל עלה חשבם הכתוב של גבוה ועוד תי' ר"י היכא דאתא הקדש ליד הגזבר לא אמרי' הואיל אי בעי מיתשיל עלה והואיל אי בעי פריק נמי לא אמרינן דאם כן היה קונה אותו דאטו נחשוב חמץ של נכרי כשלו הואיל אי בעי קני ליה ועוד תירץ כיון שנתחמץ שוב אדם לא יפדנו וצ"ע בהנהו הואיל דכל שעה (ג"ז שם) הואיל ולא קרא לה שם:

רבה אמר אינו לוקה. וא"ת דאמר בהמצניע (שבת צה.) המכבד (ה) והרודה חלות דבש שגג בשבת חייב חטאת הזיד ביום טוב סופג את הארבעים דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים אין כאן אלא שבות ואמאי לוקה לר' אליעזר לימא הואיל ומיקלעי ליה אורחים ואפי' רבנן לא פטרי אלא משום דלא חשיבי דבש בכוורתו מחובר ויש לומר כגון שהדביש הדבש ואינה ראויה לאכול ואפי' אי מיקלעי ליה אורחים לא חזי להו אי נמי ברודה סמוך לשקיעת החמה שאפילו יבואו אורחים אין שהות ביום לאוכלו ובהאי שינויא א"ש מה שהקשה ריב"א דשמעינן ליה לרבה דאית ליה הכנה בריש מסכת ביצה (דף ב:) ובריש בכל מערבין (עירובין לח:) דאמר אין יום טוב מכין לשבת אי אמרת הואיל היכא משכחת לה דאין יום טוב מכין לשבת [ו] והשתא משכחת לה סמוך לשקיעת החמה [ז] כדפרישית ואם תאמר אי אמרינן הואיל א"כ בטלת כל מלאכת שבת הואיל וראוי לחולה שיש בו סכנה וי"ל כיון דלא שכיח כלל לא אמרינן הואיל:
נאכל

רבינו חננאל

נימא בטובת הנאה קא מפלגי. פירוש אותה הנאה שיש לו לישראל לתת חלתו לאיזה כהן שירצה, אע"פ שעיקר חלה חייב ליתנה לכהן, אבל יש לו לבחור כהן לתתה לו שיחזיק לו טובה, אותה הנאה ממון היא. ור' אליעזר אומר דממונו הוא וחייב עליה בבל יראה ובבל ימצא, ור' יהושע אומר אינו ממונו, דאי מקדש בה אשה אינה מקודשת, לפיכך אינו חייב עליה כלל. ודחינן לא כולי עלמא טובת הנאה אינה ממון, ובהואיל פליגי, ר' אליעזר סבר הואיל אי בעי מתשיל עליה ומפריש אחריתי, כלומר הולך אצל חכם ואומר טעיתי וקריתי עליה שם חלה, ומתירה לו החכם ויוצאה לחולין, ונמצאת ממונו, לפיכך עכשיו חייב עליה. ור' יהושע סבר לא אמרינן הואיל השתא מיהא לא איתשיל עלה, ומי יימר דמיתשיל עלה. והילכתא כר' אליעזר. והמנהג בבבל ישראל להפריש בצק מראשית העיסה לשום חלה ומברך עליו ושורפו. ומפריש חלה אחרת ונותנה לכהן. וכיון שאסור לשרוף קדשים [ביו"ט] אופין בצק ההוא ונותנו לכהן קטן ואוכלו. ואם אין כהן קטן מניחו אפוי לשורפו במוצאי יום טוב. ומסקנא כר' אליעזר. וכולהו הני בחלת ארץ ישראל. אבל בחלת חוצה לארץ שאין אוכלין חוליהן בטהרה, כהן קטן שלא ראה קרי, ובת כהן קטנה שלא פירסה נידה מותרין לאכול חלה טמאה כשמואל, דאמר אין תרומת חוצה לארץ אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו. ואמרינן אמר רבינא הילכך נידה קוצה חלה ואכיל לה כהן קטן, ואי ליכא כהן קטן, שקלא בריש מסא ושדיא לתנורא. והדר מפריש חלה אחרת כדי שלא תשתכח תורת חלה ואכיל לה אפילו גדול טמא, וקיימא לן כרבינא. איתמר האופה מיום טוב לחול, רב חסדא אמר לוקה דהא לא חזי ליה האידנא, רבה אמר אינו לוקה הואיל ואי מקלעי ליה אורחים חזו ליה השתא נמי לא לקי. אמר ליה רבה לרב חסדא בשלמא לדידי דאית לי הואיל לפיכך אופין מיום טוב לשבת, כיון דלא אפשר שרינן ליה. אלא לדידך דלית לך הואיל איך אופין מיום טוב לשבת, אמר ליה משום עירובי תבשילין, אמר ליה משום עירובי תבשילין שרינן איסורא דאורייתא שלוקין עליה, אמר ליה מדאורייתא יום טוב מכין לשבת, ורבנן הוא דגזרו כדי שיאמרו מיום טוב לשבת אסור וקל וחומר מיום טוב לחול, וכיון דמנח עירובי תבשילין אית ליה היכירא. ומותבינן עליה (דרבה) [דרב חסדא]. הא דתנן בהמה מסוכנת לא ישחוט שתמות נבלה, ואי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה, וכי קא שחיט לאכילה קא שחיט.

מסורת הש"ס

א) קדושין נח. נדרים פד: ב"מ קה: חולין קלא., ב) ביצה כא. לקמן סב., ג) ביצה כה. [ע"ש אבל נראה דהכא ברייתא אחרת דמייתי], ד) [צ"ל אמר ר"ה כדין], ה) [דף מח:], ו) [קדש עיין קדושין נג.],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא דכ"ע וכו' דאכל חדא וחדא כו' דאית ליה לר' אליעזר: (ב) ד"ה משום הפסד ממונו דיודע: (ג) תוס' ד"ה הואיל וכו' ואי בעי מיתשיל עלה ותירץ כיון שיכול כצ"ל ותיבת ואור"י נמחק: (ד) בא"ד במס' חלה כו' עיסתו קבין קבין נגעו זה בזה פטורין מן החלה: (ה) ד"ה רבה וכו' המכבד והמרבץ והרודה:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] בגמ' דר"א סבר אמרינן הואיל ואי בעי מיתשל עלה ממוניה הוא. נ"ב ואע"ג דר"א כב"ש ס"ל דטעות הקדש הקדש ואין נשאלין עליו עיין מ"ש בזה הרמ"ע מפאנו סי' ס"ב וע"ע בלשון רש"י כאן בד"ה לא דכ"ע וכו' שאין תירוצו דהרמ"ע מספיק לדבריו ועיין בתוס' במשנתנו בד"ה ר"א וכו' ועי' תוס' חגיגה סוף הסדר מועד: ב] בתוס' ד"ה הואיל תימה לרשב"א וכו' ותירץ ר"י דשאני הנהו דכתיב בהו לה'. נ"ב ר"ל דכתיב בהו קודש לה' בסוף פ' בחקתי. אבל חלה דאמר הש"ס הכא הואיל ואי בעי מיתשל עלה שאני דל"כ בה קודש לה' כדמשני הש"ס בקדושין דף נ"ג ע"א יעוש"ה ודוק. ואחר שנים רבות שכתבתי זה ראיתי לאורה ס' מעין החכמה להגאון מוהרמ"ה ורבותי לו שם דף פ"ו ע"א בד"ה ומתורתו של הרמב"ן וכו' ישוב אחר בזה על קו' התוס' והנלענ"ד כתבתי והוא אמת נכון יותר:

מוסף רש"י

האופה מיום טוב לחול. לאחר שעבר אפה, דהא ודאי לא חזי לחול הוא (ביצה כא.). הואיל ומיקלעי ליה אורחים. ואע"ג דאיהו השתא לא שבע ליה ולא צריך למידי (לקמן סא:). בהמה המסוכנת. שהוא ירא שתמות ואינו צריך לה שכבר סעד סעודתו אלא מחמת הפסדו הוא שוחט (ביצה כה.).

מוסף תוספות

א. דמאי טעמא דהואיל ואי בעי מתשיל עלה, לא היה שרי לאפות אחר קריאת שם [משום ד]. תוס' שאנץ. ב. וכיון דלא שכיח למיעבד. שם. ג. ורש"י פי' אע"ג דאי נמי קרא עליה שם מצי למיפא וכו' מיהו כיון דאית ליה לר"א הסל מצרפן לחלה וכו', ולא יכולתי להבין מה שתולה הטעם בסל מצרף לחלה. שם. ד. אבל אם היה סובר ר"א אין הסל מצרפן אז היה מותר לקרות שם תחילה דליכא אלא חד הואיל ההוא דאי בעי מתשיל עלה ותו לא. שם. ה. וא"כ הכא נמי אפשר דמיפלגה בלישה. שם. ו. הא שרי לה מדאורייתא ע"י הואיל. תוס' הרא"ש. ז. דבכה"ג אין יו"ט מכין לשבת. שם.

[א]נאכל לתשעה לעשרה ולאחד עשר לא פחות ולא יותר כיצד כדרכו לתשעה נאפה בערב שבת נאכל בשבת לתשעה חל יום טוב להיות בע"ש נאכל לשבת לעשרה שני ימים טובים של ראש השנה נאכל לשבת לאחד עשר [א]לפי שאינו דוחה לא את השבת ולא את הי"ט ואי אמרת צורכי שבת נעשין בי"ט אמאי לא דחי י"ט א"ל [ב]שבות קרובה התירו שבות רחוקה לא התירו ולרשב"ג דאמר [ג]משום רבי שמעון בן הסגן דוחה את י"ט ואינו דוחה את יום צום מאי איכא למימר בהא פליגי מר סבר שבות קרובה התירו שבות רחוקה לא התירו ומר סבר שבות רחוקה נמי התירו מתיב רב מרי [ד]שתי הלחם אינן נאכלות לא פחות משנים ולא יותר על שלשה כיצד נאפות ערב יום טוב נאכלות ליום טוב לשנים חל י"ט להיות אחר השבת נאכלות לי"ט לשלשה [ב]לפי שאינה דוחה לא את השבת ולא את הי"ט ואי אמרת צורכי שבת נעשין בי"ט השתא דשבת בי"ט שרי דיום טוב ביום טוב מיבעיא שאני התם דאמר קרא לכם [ה]לכם ולא לגבוה ולרשב"ג דאמר משום ר"ש בן הסגן דוחה את יום טוב מאי איכא למימר סבר לה כאבא שאול דאמר [ו]לכם ולא לנכרים שלח ליה רב חסדא לרבה ביד רב אחא בר רב הונא מי אמרינן הואיל והא תנן [ז]יש חורש תלם אחד וחייבין עליה משום שמונה לאוין החורש בשור וחמור והן מוקדשים וכלאים בכרם ושביעית

רש"י

נאכל לתשעה. ליום תשיעי לאפייתו: **נאפה בערב שבת.** זו מסדרין אותן למחר ולשבת הבאה מסלקים אותן הרי הוא נאכל לשבת הבאה ליום תשיעי לאפייתו: **חל י"ט בערב שבת.** ולא היו יכולין לאפות דבר שלא לצורך י"ט ואפאוהו מערב י"ט שהוא חמישי בשבת נאכל לשבת שניה דהיינו בעשרה: **שני ימים של ר"ה.** חלו בחמישי וששי כגון שבאו עדים מן המנחה ולמעלה דתנן (ר"ה דף ל:) נוהגים אותו היום קודש ולמחר קודש נאפה ברביעי בשבת ונאכל בשבת שניה לאחד עשר והוא שבת לאו יום טוב הוא דכשהיו באים עדים לאחר המנחה היו עושין אלול מעובר ומונין מיום שני כדאמרינן [שם] שלא היו מקבלין את העדים לקדש בו ביום אא"כ באים קודם המנחה וא"נ הוי יום טוב מאי אכיל ליה לאורתא דהוי נאכל ליום ולילה ובקדשים לילה הולכת אחר היום. ושני ימים טובים של ר"ה דוקא נקט דבזמן לחם הפנים לא היו שני ימים טובים של גליות: **שאינו דוחה.** באפייתו: לחם הפנים צרכי שבת הוא שמסלקין ואוכלין אותו בשבת ואי מדאורייתא נעשין בי"ט בגבולין ומדרבנן הוא דאסור הא במקדש קיימא לן [ח] דלא גזרו על השבות ואמאי אינו דוחה: לעולם צרכי שבת בי"ט אין בהן אלא משום שבות ודקא קשיא לך הכא לישתרי דאין שבות במקדש: **שבות קרובה.** של י"ט עצמו או של אותה שבת עצמה שצריכה לבו ביום במקדש התירו: **שבות רחוקה.** לדחות שבות י"ט זה בשביל שבת שניה לא התירו במקדש: **ואינו דוחה את יום הכפורים.** באפייתו דאיסורא דאורייתא הוא דלא הותר בו אוכל נפש אבל יו"ט הותר בו אוכל נפש והאי אוכל נפש הוא ואע"ג דאינו צורך לי"ט הרי צורך לשבת דהוא נמי י"ט הלכך בעלמא איסור שבות הוא ובמקדש לא גזור ואע"ג דרחוקה היא: **שתי הלחם.** הבאין בעצרת: **לשלשה.** לפי שאפאום מערב שבת: **ביום טוב מיבעיא.** אי נמי לא חזו השתא הא חזו לבו ביום ומי גרעי מצרכי שבת של מחר דלכל האי יומא לא חזי ליה דהא סעד כבר אלא לאו שמע מינה אין מותר בי"ט מן התורה אלא דבר הראוי לו אותה שעה וצרכי שבת טעמייהו משום הואיל דאורחים ובהני ליכא למימר הואיל משום דההיא שעתא לא חזי עד שישחטו כבשים עליהן ויזרוק דמן וכיון דהוה אפשר למיעבד מאתמול לא דחי ליה לי"ט מידי דלא חזי ליה: **רבן שמעון כו'** לא גרסי' ביה **ואינו דוחה יום צום.** דמה ענין יום צום סמוך לעצרת: **כאבא שאול.** במס' ביצה (דף כ:): **לכם ולא לנכרים.** אבל לגבוה שרי: **ביד רב אחא.** הטעימו תשובה זו לאומרה לרבה משמו: **החורש בשור וחמור.** משום לא תחרוש וגו' [ט]: **והן מוקדשין.** עובר על השור שהוא קדשי מזבח משום לא תעבוד בבכור שורך [י] וכל הקדשים כבכור ועל החמור שהוא קדשי בדק הבית משום לאו דהזיד במעילה דאמרן בפ' כל שעה (לעיל לג.) הזיד במעיל' באזהר' וגמר חטא חטא מתרומה הרי שלשה לאוין חלוקין ולא חשיב אלא לאוין חלוקין:

תוספות

נאכל לאחד עשר יום. כגון שבאו עדים מן המנחה ולמעלה ביום חמישי דנוהגין אותו היום קודש ולמחר קודש [א] כי היכי דלא לזלזלו ביה לשנה הבאה כשיבאו העדים קודם המנחה כדמוכח בריש ביצה (דף ה:) ובתרא עיקר ומיניה מנינן יוה"כ ויהא יוה"כ ביום א' ואז נאכל לי"א אבל אם באו עדים קודם המנחה א"כ למחר ביום ו' חול גמור הוא ויכולין לאפות לחם אחר ביום ו' [ב] ולחם הראשון יפדה דאין התנור מקדש כיון דקסבר דאינו דוחה לא שבת וי"ט כדפרישית לעיל: **ואי אמרת צורכי שבת נעשים בי"ט.** תימה לר"י מאי פריך והא רב חסדא לא פליג עליה דרבה אלא שמתיר לבשל בי"ט לשבת כמו שמותר לבשל לבו ביום דקדושה אחת היא כדפ"ה אבל בכה"ג דמייתי אפי' לבו ביום אסורה כדקתני סיפא גבי שתי הלחם ובהא לא אמר רב חסדא שיעשו בי"ט יותר מרבה ונראה לר"י דה"פ לעיל צרכי שבת נעשים בי"ט לאו משום דקדושה אחת היא אלא כלומר הואיל שהיא מצות שבת אם לא יעשנה בי"ט שוב לא יעשנה חשיב כמו אוכל נפש די"ט [ג] והשתא פריך שפיר בשלמא לדידי [ד] דלא שריא בי"ט לשמחת י"ט אלא בכה"ג שיהא עיקרו משום שמחת י"ט [ה] והכא ליכא שמחת י"ט וגבי שתיה לחם נמי אין עיקרו לשמחת י"ט אלא עיקרו משום זבח אלא לדידך דאמרת צורכי שבת נעשים בי"ט וכל דבר שהוא מצוה וצריך לעשות בי"ט שאין לו זמן אחר הכא אמאי לא דחי י"ט וכן נראה לקמן גבי שתי הלחם ורש"י פי' גבי שתי הלחם דלרבה א"ש דלא שייכא הואיל משום דההיא שעתא לא חזו עד שישחטו עליהם כבשים ויזרוק דמן וקשה לר"י לפירושו כיון דהגמרא אינה יודעת חילוק בין גבוה להדיוט וכי בשביל שלא יהא עכשיו ראוי אע"פ שיהא ראוי לבו ביום יהא אסור הלא כשאופה העיסה לאורחים אינה ראויה עד שתאפה [ו] ושלמי חגיגה שמותר לשוחטן אע"פ שאסורים עד שיזרוק דמן ושחט בהמתו נמי בשעת שחיטה אינה ראויה אלא כיון שמותר אחר זמן לבו ביום לאו חסרון הוא וא"כ תיקשי נמי לרבה ומיהו י"ל לפ"ה דשתי הלחם אין להם שום חסרון בגופו [ז]:

ולר"ש ב"ג דאמר דוחה י"ט. בשלמא לדידי דאמינא דסבירא ליה לת"ק דצורכי שבת אין נעשים בי"ט איכא למימר דבהא פליגי ולא איירי אלא בדאורייתא וקשה לך מת"ק אי נמי אומר רשב"ג דאיכא למימר דפליגי דמר סבר אמרי' הואיל ויכול לפדותו ומר סבר לא אמרי' הואיל דלא שכיח כדפרי' לעיל אלא לדידך דאמרת דטעמא דת"ק משום שבות רחוקה בהא ליפלוג עליה רשב"ג [ח]:

לכם ולא לגבוה. פי' אף ולא לגבוה ודרשינן נמי ולא לנכרי כדמוכח בביצה (דף כ:) דמאן דסבר נדרים ונדבות אין קריבין בי"ט דריש נמי לכם ולא לנכרי גבי אמרו להם בית שמאי לבית הלל והלא כבר נאמר לכם ולא לגבוה:

ומוקדשין. פ"ה דבמוקדשין איכא תרתי בשור עובר משום לא תעבוד בבכור שורך וחמור שהוא קדשי בדק הבית חייב משום מעילה ובחנם דחק דבשור גופיה מחייב משום מעילה אם הוא עולה או חטאת וקשה לר"י דבפרק בתרא דמכות (דף כב.) אמר מידי דאיתא בשאלה לא קתני ופריך והרי הקדש ומשני בבכור ופריך והרי נזיר והשתא מחמור הוה ליה לאקשויי לפ"ה כיון דאיירי בחמור הקדש [ט] וע"ק לפי' ליחשוב נמי כלאי זרעים ולוקמא כגון שזרע הרבה מינין בכרם דכי האי גוונא פריך במסכת מכות (דף כא.) לחשוב כמה לאוי [י] ונראה לר"י דלא חשיב לאו דמעילה דלא חשיב אלא הנך לאוי דלקי עלייהו אחרישה כל שהוא אבל אלאו דמעילה לא לקי עד שיחרוש בשוה פרוטה וכלאי הכרם מפרש ר"י דחשיב תרי לאוי משום כלאי זרעים ומשום כלאי הכרם וכן משמע כפי' מדלא קתני כלאי הכרם אלא כלאים בכרם והא דאמר רבי יאשיה אינו חייב עד שיזרע חטה ושעורה וחרצן במפולת יד לאו משום דלית ליה כלאי זרעים אלא אינו חייב משום כלאי הכרם קאמר וכן משמע בירושלמי דקאמר על דעתיה דר' יאשיה כתיב שדך לא תזרע כלאים לאיזה דבר נאמר לא תזרע כרמך כלאים פי' כיון דבלא חרצן מיחייב משום שדך ומשני שאם התרו בו משום שדך לוקה ומשום כרמך לוקה וכן משמע בפ' אותו ואת בנו (חולין פב.) דקאמר הזורע כלאים כלאים לוקה ופריך כלאים כלאים למה לי ומסיק מילתא אגב אורחיה קמשמע לן דאיכא תרי גווני כלאים לאפוקי מדרבי יאשיה דאמר עד שיזרע חטה וכו' וקא משמע לן דכי זרע חטין וחרצן ושעורה וחרצן נמי חייב ומדלא נקט חטה ושעורה אלא חטה וחרצן משמע דרבי יאשיה מודה בחטה ושעורה דלוקה משום כלאי זרעים והא דאמרינן בפרק בתרא דבכורות (דף נד.) דתירוש ויצהר אין תורמין מזה על זה מדכתיב כל חלב יצהר וכל חלב תירוש ודגן תן חלב לזה וחלב לזה אשכחן תירוש ויצהר תירוש ודגן דגן ודגן מנין אמרת קל וחומר וכו' ולרבי יאשיה מייתי לה הכי מה תירוש ויצהר שאינם כלאים זה עם זה אפילו

מסורת הש"ס

א) מנחות ק: ערכין ח:, ב) [שבת קיד:], ג) [מנחות ק:], ד) ג"ז שם ערכין ח:, ה) [ביצה כ:], ו) [שם: כח. כח: מגילה ז:], ז) מכות כא:, ח) [לקמן סה.], ט) [דברים כב], י) [שם טו],

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ומוקדשין. ונראה לר"י. עיין בטורי אבן ר"ה דף ד ד"ה לוקות:

מוסף רש"י

שני ימים טובים של ראש השנה. חלו שני ימים טובים של ר"ה להיות חמישי בשבת וששי בשבת, נאפה לחם הפנים ברביעי בשבת ונסדר בשבת ונאכל בשבת שניה שהוא אחד עשר לאפייתו (ערכין ח:) ואי קשיא י"ב נינהו, דהא אין נאכלות עד מוצאי שבת, דאותו שבת הוי יום הכפורים, הא לא קשיא, לענין אכילת קדשים לילה הולך אחר היום שעבר, כדאמר באותו ואת בנו (חולין פג.) הילכך מיתקרי י"א (מנחות ק:). **שבות קרובה התירו.** כלומר דחיוב שבות התירו לצורך דבר קרוב ולא לצורך דבר רחוק (שבת קיד:). **ואינו דוחה.** אפייתן, את יום צום. חל יום הכפורים בערב שבת אין לחם הפנים נאפה בו (מנחות ק:). **לא פחות משנים.** משני ימים משנאפו (שם). **יש חורש תלם אחד.** יש עובר בלא תחרוש בשור ובחמור ונלקטים עליו איסורים הרבה עם אותו לאו בלבד, והא לא עסיק שיהא חורש בכמה שוורים וכמה חמורים והרי נלקטים איסורין הרבה עליו, דלכל הפחות קאמר ואלאו דכלאים קאי ללקות עליו כל איסורין שהוא יכול (מכות כא:). **והן מוקדשים.** בגמ' מוקי ליה בבכור, ובכור שור ופטר חמור קאמר, וקעבר בהן משום לא תעבוד בבכור שורך, ואליבא דר' יהודה דאמר בפ"ק דבכורות (ט:) פטר חמור אסור בהנאה, דבכלל לא תעבוד הוא, ואע"ג דבקרא כתיב בכור שורך, איהו דריש ליה בכור שורך למעוטי שותפות ולא למעוטי פטר חמור, אי נמי מתני' כמאן דממעט פטר חמור מהכא. שור וחמור דקתני במתני' לאו דוקא, דשור ושה קאמר, והאי דנקט חמור משום לישנא דקרא דגבי כלאים כתיב שור וחמור, והוא הדין לכל שני מינין, ומשום הנאה דמיתהני מהקדש והוי ליה הזיד במעילה לא לקי, דבכור לאו בר מעילה הוא, דהא ממון כהן הוא דאין מעילה אלא בקדשי גבוה, דמקדשי ה' כתיב, ואין מעילה בבכור אלא בנהנה מן האימורים אחר זריקת דמים, דהנהו לגבוה נינהו, והוא הדין לכל קדשים קלים, ובקדשי קדשים יש בהן מעילה לפני זריקת דמים דלגבוה נינהו, אבל משנזרק הדם זכו בהו כהנים משלחן גבוה והוה ליה ממון כהן ואין בו מעילה, וכן מוכח בר"ה (כח.) בשופר של עולה לא יתקע ואם תקע לא יצא, בשופר של שלמים לא יתקע ואם תקע יצא, מאי טעמא, עולה דבת מעילה היא, כיון דמעל בה נפקא לחולין, שלמים דלאו בני מעילה נינהו לא נפקי לחולין, והכי נמי מוכח במס' מעילה ובכמה דוכתי (מכות כא:). **וכלאים בכרם.** דמכסי בהדי דאזיל ומחפה כזורע (שם).

עין משפט נר מצוה

לג א מיי' פ"ה מהל' תמידין הלכה י סמג עשין קצ:

לד ב מיי' פ"ח שם הל' ח סמג עשין רא:

מוסף תוספות

א. וקמא לאו יו"ט מן התורה אלא. תוס' שאנץ. ב. כדי לקיים מצות לחם חם. תוס' הרא"ש. ג. דה"ק קרא אך אשר יאכל לכל נפש דבר שהוא צריך לנפשו, ואם לא יעשנו היום שוב לא יוכל לעשותו, הוא לבדו יעשה לכם. שם. ד. דאמרי הואיל. שם. ה. כגון דמקלעי ליה אורחים. שם. ו. נ"א. היאך לשין עיסה כיון דאכתי לא חזי. שם. ז. דכל תיקון שתלוי בגוף הדבר אינו קרוי חסרון אבל תיקון שתי הלחם תלוי בדבר אחר. שם. ח. ומשני אה"נ בהא פליגי דרשב"ג לא חשיב ליה שבות רחוקה לפי שצריך לסדרו על השולחן בשבת זו ואם לא יסדרנו עכשיו לא יהיה נאכל לשבת אחרת וחשיב ליה שבות קרובה. שם. ט. [והיינו] בקדשי בדק הבית דאיתיה בשאלה. מי' הר"ן.

רבינו חננאל

ואקשינן אהא דאמרינן מדאורייתא יום טוב מכין לשבת, איני והתנן במנחות פי"א לחם הפנים נאכל לתשעה לעשרה לאחד עשר לא פחות ולא יותר כו'. וקתני סיפא לפי שאינה דוחה לא את השבת ולא את יום טוב. ואי אמרת יום טוב מכין לשבת ליפייה ביו"ט. ושנינן שבת קרובה התירו, שבת רחוקה לא התירו, כלומר יום טוב מכין לשבת שהוא אחריו, אבל בלחם הפנים אינו מותר באכילה אלא לשבת הבאה שהיא שבת רחוקה לא התירה תורה. ולרשב"ג דאמר משום ר' שמעון בן הסגן לחם הפנים דוחה יום טוב ואינו דוחה את יום צום, כלומר אם חל יום הכפורים ערב שבת אינו דוחה אפיית לחם הפנים יום צום כמו שדוחה יום טוב, קסבר אפילו שבת רחוקה התירו. ומותיב רב מרי משתי הלחם, ואי אמרת יום טוב מכין לשבת יום טוב ליום טוב אמאי אינו מכין, דתנן בשתי הלחם לפי שאינן דוחות לא שבת ולא יו"ט. ומשני שאני קדשים דאמר קרא יעשה לכם לכם ולא לגבוה, ור"ש בן הסגן לכם מותר ק"ו לגבוה ופשוטה היא. שלח רב חסדא לרבה ביד רב אחא בר הונא, ומי אמרינן הואיל, והתנן בפ' ואלו הן הלוקין יש חורש תלם אחד וחייב עליו שמונה לאוין, ואלו הן, החורש בשור וחמור יחדיו. והן אלו שור וחמור מוקדשין, חייב בשור אחת ובחמור אחת כל אחד ואחד בפני עצמו. וכלאים בכרם אחת.